

Agur, maisu

Miren AZKARATE
BADIOLA

1998ko uztailaren 15a zen eta anaiarekin batera ni Kuban nengo. Oporretan? Ez, aitari bisitan. Ordurako nik banekien kazetaria izan nahi nuela, 14 urteko gazte bat nintzen, ideiak oso argi zituen eta zazpi urterekin aitona idazteko makina zaharrean bere lehen egunkaria sortu zuena.

Batzuk datarekin konturatuko zineten ez zela udako beste egun arrunt bat izan; egun hartan “Egin” egunkaria eta irratia itxi zituzten, Jabier Salutregi “Salu” zuzendari zela. Bera eta hainbat kide atxilotu zituzten egun hartan eta ondoren, 18/98 izenez ezagutu genuen makrosu-mario horretan, epaitu egin zituzten.

Ez naiz hasiko gertaera hura izan zen astakeriaz hitz egiten. Guk bagenekien orduan, eta beste batzuk orain esaten ari dira. Bermudez epailearen duela hiru asteko hitzak gogora ekarriz, «egunkari bat setio edo salbuespen egoera batean soilik itxi daiteke», edo Gorenak onartu zuena, alegia, ez zegoela egunkari hura ixteko arrazoirik.

Salu nola ezagutu nuen. Momentu horren berezitasuna ekarri nahi dut hona gaur. 2009ko apirila zen, Martuteneko espetxea, nik ordurako bi urte neramatzan han preso eta abisua jaso genuen 18/98ko kide batzuk atxilotu zituztela. Arratsaldean, ziegatik jaitsi eta berehala, “urdinak” gizontzako kide

batzuk gu agurtzera zetozela esan zizgun. Eta hantxe ikusi genituen etortzen gizonen eta emakumeon moduluak lotzen zituen pasillotik barrena Jose Luis Elkorro eta Jabier Salutregi bera; biak, GARA besapean zutela. Besar-kada estu bana eman ostean, momentua probestu nuen esateko kazetaritza ikaslea nintzela, lanean ere banenbiletela Etxerat Elkartean prentsa bulegoan (espetxean ez bata ez bestea ezin nituen egin), eta abar, eta abar. 25 urte dituenaren indarra, pasioa eta gogo bizi-bizirik nituen orduan, eta hura inoiz ez galtzeko eskatu zidan. Zuk bazenekien horretaz. Mila esker, Salu. Agur, maisu. •

Barkatu, ez zait interesatzen

Amagoia
MUJKA TELLERIA

Telefono spama bukatu egingo omen da egun batzuetan, legeak hala aginduta. Eskerrak. Kokoteraino nago ezezagunen errietak jasotzeaz. «Ez al duzu dirua aurreztu nahi?». «Entzun gutxienez kon-tatuko dizudana, sekulako abantaila da zuretzat». «Bi minutu ez dizkidazu eskainiko?». «Zein hizkuntza da hori? Ez dakizu espainolez edo? A zer edukazioa!». «Dirua sobera izango duzu, ezta?». Galdu ditut telebistak, bizikleta estatikoak, lapikoak, tabletak, oliorik gabeko frijigailuak... horiek denak oparitu nahi zizkidaten eta nik, tuntuna, ezetz esan.

Esan diet, lasai zein haserre, ez deit-zeko gehiago, ez zaidala interesatzen, ez galtzeko denbora alferrik, ez lata

emateko, ez daukadala kasurik egiteko asmorik. Eta, hala ere, alferrik. Deitzen segitzen dute, gero eta erasokorrago, gero eta haserreago, eta niri zerbait sal-tzeko gero eta aukera gutxiagorekin.

Berdin da lan egun edo jai egun, ber-din goiza edo gaua. Maite dituzte gehien molestatzuten duten tartear; baz-kaldu eta gero sofán esertzen zaren unea; dutxa betean zauden momen-tua; zartagina sutan daukazunekoa; presaka etxeko atea ixtera zoazen unea.... Ez dakit zein radar klase dauka-ten presa daukazula, umore txarrez zaudela, eguna aldrebes doala detekta-tzeko. Orduantxe, *ttak*, deitzen dute.

Bada, nonbait, aurrerantzean ez digu-te deituko, ez bada guk baimena ematen dugula aurretik. Bake ederra.

Baina, pentsatzen jarrita, telefono spamak deitzailearen eta jasotzailearen artean sortzen duen harremanak mere-zi du arreta pixka bat jartzea.

Deitzen duenak sekulako lata ematen du. Pisua da, errepikakorra, tematia, era-sokorra, ez du entzuten... zergatik? Ho-rrelakoa da eta lata ematea maite du? Ez da izango lan oso prekarioa duela eta dei bakoitzean topatu behar duela bizi-tzeko modua? Bere soldata dei horien segundoetan neurtzen ote da? Ezin dut sinetsi inori gozagarri zaionak horrela aritzea.

Eta, bestetik, deia jasotzen duena beti dabil presaka, haserre, egun aldrebesa-rekin, momentu txarrean. Deitzaileak hori detektatzeko gaitasuna dauka edo beti gabiltza arrapaladan? •